

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/204/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7714201463
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7714201463.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu Z. A., J. XX.X.XXXX, G. Y. J. I., E. XXX, zastúpeného JUDr. Jánom Kizivatom, advokátom, Michalovce, kpt. Nálepku 8, proti žalovanej X. U., nar. XX.X.XXXX, bytom S., N. S., o zaplatenie 295,38 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 19C/68/2014-161 z 24.4.2017 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

M e n í rozsudok v zamietavej časti tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 56,39 € s 5,25 % úrokmi z omeškania ročne od 29.12.2013 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej zamietavej časti potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovanej priznáva proti neúspešnému žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 80 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 295,38 eur s príslušenstvom, čo odôvodnil tým, že so žalovanou dňa 2.2.2010 uzavreli dohodu o postúpení práv a prevzatí záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o autokredite č. 684279 zo dňa 3.8.2009, v rámci ktorej sa žalovaná zaviazala uhradiť uplatňovanú sumu formou splátok a navyiac dňa 25.5.2011 uzavreli účastníci aj dohodu o urovaní, prostredníctvom ktorej sa žalovaná zaviazala v súlade s článkom V. uhradiť mu všetky záväzky vyplývajúce zo zmluvy o autokredite č. 684279, oproti čomu malo na ňu prejsť vlastnícke právo k motorovému vozidlu Š.: S. XXX G.. Podľa žalobcu záväzok pozostával z platby, ktorú uhradil dňa 30.3.2011 pre obchodnú spoločnosť LUBRA s.r.o. Košice ako splnomocnencovi obchodnej spoločnosti VOLKSWAGEN finančné služby Slovensko, ako aj z poistného v sume 56,39 eur.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom 19C/68/2014-121 z 3.6.2015 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 295,38 € s prísl., ako aj trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Krajský súd v Košiciach, rozhodujúci o odvolaní žalovanej uznesením 2Co/449/2015-146 z 28.9.2016 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil n a ďalšie konanie. Upozornil prvoinštančný súd, že je nevyhnutné zistiť stanovisko žalobcu k možnosti posúdiť jeho nárok podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení, opätovne posúdiť dohodu o urovaní uzavretú stranami a vyporiadať sa i s námietkou premlčania uplatnenou žalovanou.

3. Súd prvej inštancie ďalším rozsudkom 19C/68/2014-161 z 24.4.2017 (t.j. teraz preskúmaným rozhodnutím) žalobu žalobcu zamietol a žalovanej ako strane plne úspešnej priznal náhradu trov konania. Zrekapituloval priebeh konania a zistil, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 295,38 €

s prísl. na základe toho, že dňa 2.2.2010 uzavrel so žalovanou dohodu o postúpení práv a prevzatí záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o autokredite z dňa 3.8.2009, v rámci ktorej sa žalovaná zaviazala uhradiť mu formou bankového prevodu splátky vyplývajúce z predmetnej zmluvy, za čo malo na ňu prejsť vlastnícke právo k motorovému vozidlu SEAT IBIZA, keď jej záväzok z tejto zmluvy predstavoval 238,99 € a žalovaná suma pozostáva aj z uhradeného dlžného poistného vo výške 56,39 €. Zistil, že dňa 3.8.2009 uzavrela žalovaná so spoločnosťou VOLKSWAGEN finančné služby Slovensko zmluvu o autokredite č. 684279, ktorej predmetom bolo financovanie motorového vozidla značky SEAT IBIZA a poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splácať po dobu 24 mesiacov po 218,17 €. Dňa 2.2.2010 uzavrela žalovaná, žalobca a spoločnosť VOLKSWAGEN finančné služby Slovensko dohodu o postúpení práv a prevzatí záväzkov, na podklade ktorej žalobca sa zaviazal voči veriteľovi prebrať záväzky zo zmluvy o autokredite č. 684279 a žalovaná na neho postúpila svoje práva plynúce z úverovej zmluvy. Zistil tiež, že dňa 25.5.2011 uzavreli strany sporu dohodu o urovnaní, z ktorej vyplýva, že napriek prevzatíu záväzku zo strany žalobcu výlučne žalovaná pokračovala v splátkovej povinnosti voči veriteľovi. Z dokazovania mu ďalej vyplynulo, že žalobca ako nový držiteľ motorového vozidla uzavrel havarijné poistenie v spoločnosti KOOOPERATÍVA a na jej výzvu dňa 9.12.2013 uhradil dlžné poistné za vozidlo vo výške 56,39 €. Za neodovzdanie technického preukazu k zmluve 684,279 spoločnosť VOLKSWAGEN finančné služby Slovensko faktúrou z 5.4.2011 vyúčtovala žalobcovi sumu 238,99 € a tento poplatok ním bol uhradený 30.3.2011. Podrobne reprodukoval obsah vyjadrení strán sporu, ako aj svedkýň Z. F. P. M. M. A.. Právne vec posúdil podľa § 585 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a po charakterizovaní inštitútu dohody o urovnaní uviedol, že sporové strany si článok V. dohody o urovnaní vysvetľovali rôznym spôsobom, keď podľa žalobcu sa dohoda týkala všetkých záväzkov z úverovej zmluvy, kým podľa žalovanej sa dohoda týkala iba povinnosti zaplatiť dlžné splátky úveru. Považoval preto článok V. dohody z hľadiska požiadaviek na určitosť a zrozumiteľnosť, ako aj z hľadiska povinnosti zhody prejavenej vôle za nedostatočný. Medzi stranami navyše existoval spor o tom, kto má vrátiť technický preukaz, ako aj o tom, kto mal sankciu za jeho nevrátenie zaplatiť a táto spornosť mala byť v dohode zrozumiteľne a určito formulovaná a suma 238,99 €, ktorú do zmluvy na prázdne miesto dopísal žalobca, je súčasťou textu zaväzujúceho žalovanú na úhradu dlžných splátok a tak nemožno prisvedčiť žalobcovi, že táto časť dohody sa vzťahuje aj na iné záväzky zo zmluvy o autokredite. Žalovaná aj svedkyňa P. potvrdili, že vybodkovaná časť článku V. sa týkala sumy dlžných splátok a nie ostatných záväzkov zo zmluvy. Dospel preto k názoru, že druhá veta článku V. sa týkala povinnosti žalobcu previesť vlastnícke právo k vozidlu na žalovanú, ak budú všetky povinnosti z úverovej zmluvy zaplatené a nie povinnosti žalovanej tieto záväzky uhradiť a tento záver má oporu aj v svedeckých výpovediach a vychádza tiež z gramatického výkladu príslušného článku zmluvy. Ak predmetom urovnania mala byť sankcia za nevrátenie technického preukazu, mal byť tento v dohode zrozumiteľne a určito identifikovaný. Pokiaľ si žalobca uplatňoval právo z dohody o urovnaní, tento nárok mu nebolo možné priznať pre neplatnosť dohody v časti V. Predmetom dohody o urovnaní nebola ani suma 56,39 € a ani tento nárok preto nemohol na základe predloženej dohody žalobcovi priznať. S poukazom na znenie § 107 ods. 1,2 Obč. zákonníka mal za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi priznať nemožno ani pre jeho premlčanie. Žalovaná sa na úkor žalobcu mala bezdôvodne obohatiť, uhradením sumy 238,99 € žalobcom dňa 30.3.2011, odkedy začala plynúť 2-ročná subjektívna lehota na uplatnenie práva na súde a keďže žaloba bola podaná 30.1.2014, tento nárok sa premlčal. Nezistil, aby v danej veci boli splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 3 Obč. zákonníka, keď neakceptovanie námietky premlčania by bolo vážnym zásahom do právnej istoty účastníkov právnych vzťahov, berúc do úvahy aj to, že pristúpenie žalobcu k dohode so žalovanou zrejme sledovalo len to, aby jej motorové vozidlo nebolo predmetom vypořádania BSM. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 295,38 € s prísl.. Mal za to, že sú naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP, vyčítajúc súdu prvej inštancie predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci, keďže nárok vo výške 238,99 € mu má byť priznaný na základe článku V. dohody o urovnaní. Predmetný článok V. dohody bol podľa neho dostatočne určitý a zrozumiteľný a obsahoval povinnosť žalovanej nielen na úhradu leasingových splátok, ale aj ďalších, resp. iných záväzkov, ktoré by vznikli v súvislosti s uzatvorenou dohodou o urovnaní a tieto skutočnosti potvrdili aj svedkyňa Z. P. M. A.. Tvrdenie žalovanej, že predmetný článok sa mal týkať iba leasingových splátok označil za účelové, keď dohoda o urovnaní bola vytvorená na základe súhlasného prejavu oboch zmluvných strán a jej predmetom malo byť urovanie všetkých záväzkov medzi nimi. Nebolo mu zrejme, z akých dôvodov mu súd nepriznal sumu 56,39 €, ktorú uhradil ako nedoplatok na poistnom a to hoci z iného titulu, ak by tento nárok aj nebol priznaný z titulu uzatvorenej dohody o urovnaní. Pritom z dokazovania je zrejme,

že žalovaná užívala motorové vozidlo po celý čas, uhrádzala zaň leasingové splátky a uhrádzala aj jednotlivé splátky poisťného. Tento nárok tak mal byť priznaný titulom dohody uzavretej stranami alebo titulom bezdôvodného obohatenia. Táto splátka bola uhradená dňa 9.12.2013 a žaloba bola podaná dňa 30.1.2014 a tak nemohlo dôjsť k premlčaniu tohto nároku. Za zarážajúce označil, keď jeho vlastná sestra (dvojčička), ktorej chcel nezištne pomôcť neuhradila finančné prostriedky za zaplatenú pokutu, ako ani poisťné. Námietku premlčania zo strany žalovanej pokladal za rozpornú s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Obč.zákonníka. S poukazom na judikatúru súdov Českej a Slovenskej republiky mal za to, že dostatočne preukázal dôvody, pre ktoré si neuplatňoval svoje nároky voči žalovanej, keď z jej strany došlo k zneužitiu práva a tak v žiadnom prípade nemohol zaviniť uplynutie premlčacej doby. Jedná sa o prípad, kedy by mal súd zabrániť zneužívaniu subjektívnych práv na úkor druhého účastníka vyhodnotením námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

6. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie je v časti dôvodné a neboli tak splnené podmienky na potvrdenie napadnutého rozsudku, ani na jeho zrušenie, lebo súd prvej inštancie síce úplne zistil skutkový stav, avšak vec (predovšetkým z pohľadu premlčania časti nároku) nie celkom správne posúdil, a preto rozsudok (pri nezmenenom skutkovom stave) podľa § 388 CSP zmenil v zamietavej časti tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 56,39 € s 5,25 % úrokmi z omeškania ročne od 29.12.2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej zamietavej časti potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

7. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP, pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, zároveň súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sú iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia ,s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP .

9. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1,2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

10. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

11. Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP a rovnako ani odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/c/ CSP (na ktoré

odvolací súd vždy prihliada aj keď neboli v odvolaní uplatnené) nie sú dané , pretože odvolací súd pri preskúmaní rozhodnutia súdu a konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok uvedené v týchto ustanoveniach (t.j. ani procesné vady, v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ani iné vady konania , ani iné vady ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

12. Rovnako nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keďže súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy hodnotil podľa ust. § 191 ods 1,2 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo v konaní nevyšli najavo.

13. Možno však súhlasiť s hodnotením súdu prvej inštancie vo vzťahu k dohode o urovnaní z 25.5.2011 obsiahnutým v bode 17. preskúmaného rozsudku a s jeho záverom, že nárok uplatňovaný žalobcom na zaplatenie sumy 238,99 €, ako sankcie za nevrátenie technického preukazu nebol v dohode dostatočne určite formulovaný a strany dohody podľa textu článku V. pri koncipovaní záväzku na túto sankciu nepomýšľali a žalovaná sa v ňom zaväzovala len na úhradu posledných splátok na podklade úverovej zmluvy. Táto skutočnosť vyplýva aj z výpovedi svedkýň Z.. F. P. M. M. A.. Ak by návrh na zaplatenie sumy 238,99 € bol posudzovaný ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, je nevyhnutné brať do úvahy námietku premĺčania vznesenú žalovanou, ako to správne vykonal súd prvej inštancie. Žalobca predmetnú čiastku uhradil 30.3.2011 a tak 2-ročná subjektívna lehota na uplatnenie tohto práva na súde uplynula 30.3.2013 a nárok sa tak premĺčal.

14. Neobstojí výhrada žalobcu, podľa ktorého v danom prípade námietka premĺčania odporuje dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Obč.zákonníka.

15. Podľa zásad súdnej praxe, dobrým mravom všeobecne neodporuje, ak namieta niekto premĺčanie práva, lebo inštitút premĺčania je zákonným inštitútom a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premĺčuje. Uplatnenie námietky premĺčania by sa priečilo dobrým mravom iba v tých prípadoch, ak by bolo výrazom zneužitia tohoto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premĺčacej lehoty nezavinil. Zo spisu nevyplyvajú (a ani žalobca neuvádza) žiadne také skutočnosti, ktoré by mu (objektívne) bránili podať žalobu včas, t. j. pred uplynutím subjektívnej premĺčacej lehoty, resp. také správanie žalovanej, ktoré by zasahovalo do tohto jeho práva.

16. V prejednávanej veci s prihliadnutím na jej charakter a postavenie sporových strán uplatnenie námietky premĺčania žalovanou nemožno pokladať za zneužitie práva vyvolávajúce u žalobcu neprimerane tvrdé postih.

17. Iná situácia však je pri návrhu žalobcu na zaplatenie sumy 56,39 € s prísl., predstavujúci odlišnú a samostatnú pohľadávku. Žalobca dňa 9.12.2013 uhradil čiastku 56,39 € ako dlžné poistné na základe poistnej zmluvy uzavretej ohľadom vozidla užívaného výhradne žalovanou a v tomto prípade, podľa názoru odvolacieho súdu, sa žalovaná skutočne na úkor žalobu bezdôvodne obohatila a tento nárok bezpochyby premĺčaný nie je.

18. Podľa § 107 ods. 1 Obč.zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premĺči za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

19. Podľa § 107 ods. 2 Obč.zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premĺči za tri roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

20. Subjektívna vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil a o tom, v prospech koho k tomuto obohateniu došlo, musí byť skutočná. Pre začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby v trvaní dvoch rokoch je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade

skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Žalobca za žalovanú plnil 9.12.2013 a svoj nárok si včas uplatnil 30.1.2014. V tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobcovi priznal aj úroky z omeškania v súlade s § 517 ods. 1,2 Obč.zákonníka a ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a to od 29.12.2013 do zaplatenia, berúc do úvahy lehotu poskytnutú žalobcom na plnenie vo výzve z dňa 16.12.2013, prevzatej žalovanou dňa 20.12.2013.

21. Odvolací súd teda zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 56,39 € s 5,25 % úrokmi z omeškania ročne od 29.12.2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej zamietavej časti rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil.

22. O trovách prvoinštančného i odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1,2 a § 255 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na výsledok konania a čiastočný úspech strán v konaní odvolací súd náhradu trov konania pomerne rozdelil a žalovanej priznal proti neúspešnému žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 80 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).